

німецької мов) // Вісник Київського ун-ту ім. Т.Шевченка. Іноземна філологія. – К. : Вид. центр «Київський ун-т». – Вип. 27. – С. 21–23.

2. Hansen G. (1998) Die Rolle der fremdsprachlichen Kompetenz. Handbuch Translation. – Tübingen : Stauffenburg Verlag. – S. 341–343.

3. Hönig D., Kußmaul P. (2016) Strategie der Übersetzung: Ein Lehr- und Arbeitsbuch. – Tübingen : Gunter Narr Verlag. – 172 S.

4. Kußmaul P. (1998) Philologische Texte. Handbuch Translation. – Tübingen : Stauffenburg Verlag. – S.235–236.

5. Snell-Hornby M. (2008) Kontrastive Linguistik. Handbuch Translation. – Tübingen : Stauffenburg Verlag. – S. 66–70.

6. Witte H. (2008) Die Rolle der Kulturkompetenz. Handbuch Translation. – Tübingen : Stauffenburg Verlag. – S. 345–348.

УДК 796

РОЗВИТОК СПОРТИВНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ У СІЛЬСЬКІЙ МІСЦЕВОСТІ: ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

Медведєва Л.М. – старша викладачка кафедри фізичного виховання МНАУ

У статті досліджено сучасний стан спортивної інфраструктури у сільській місцевості України, проаналізовано основні проблеми її розвитку та визначено перспективні напрями вдосконалення. Розглянуто взаємозв'язок між розвитком спортивної інфраструктури та формуванням здорового способу життя сільського населення. Запропоновано механізми фінансування та організаційного забезпечення розвитку спортивних об'єктів у сільській місцевості.

Ключові слова: *спортивна інфраструктура, сільська місцевість, здоровий спосіб життя, фізична активність, децентралізація, місцеві громади.*

Розвиток спортивної інфраструктури у сільській місцевості є важливим елементом формування здорового способу життя населення, збереження людського капіталу та забезпечення сталого розвитку аграрних територій. В умовах складних демографічних і соціально-економічних процесів у сільській місцевості України питання доступу до якісної спортивної інфраструктури набуває особливої актуальності.

Сучасний стан спортивної інфраструктури у сільській місцевості характеризується суттєвим відставанням від міських територій. За даними Міністерства молоді та спорту України, забезпеченість сільських територій спортивними спорудами у розрахунку на 10 тис. осіб становить лише 35% від нормативної, тоді як у містах цей показник сягає 70-80% [1]. Зокрема, на сільські території припадає лише близько 18% від загальної кількості спортивних споруд країни, при тому що сільське населення складає майже 30% населення України.

Ключовою проблемою є фізичний та моральний знос існуючих об'єктів спортивної інфраструктури. Дослідження Гордієнко С.Г. свідчать, що понад 60%

спортивних об'єктів у сільській місцевості побудовані ще за радянських часів і потребують капітального ремонту або реконструкції [2]. Особливо гострою є проблема якості спортивних майданчиків при сільських школах, які часто є єдиними доступними об'єктами для занять спортом у багатьох селах.

Іншою важливою проблемою є недостатнє фінансування розвитку спортивної інфраструктури у сільській місцевості. Аналіз бюджетних витрат свідчить, що на розвиток сільської спортивної інфраструктури спрямовується лише 10-15% від загального обсягу витрат на спортивну галузь в Україні [3]. При цьому значна частина цих коштів спрямовується на підтримання функціонування існуючих об'єктів, а не на розбудову нових сучасних спортивних комплексів.

Реформа децентралізації створила нові можливості для розвитку спортивної інфраструктури на селі. Об'єднані територіальні громади отримали більші фінансові ресурси та управлінські повноваження для вирішення питань місцевого значення, включаючи розвиток спорту. Однак дослідження Коваленко О.М. демонструють, що лише близько 25% об'єднаних територіальних громад включають розвиток спортивної інфраструктури до пріоритетних напрямів своїх стратегій розвитку [4]. Це свідчить про недостатнє усвідомлення місцевою владою значення спортивної інфраструктури для соціального розвитку сільських громад.

Важливим аспектом розвитку спортивної інфраструктури у сільській місцевості є її багатофункціональність. На відміну від міських територій, де можуть існувати вузькоспеціалізовані спортивні об'єкти, у сільській місцевості більш ефективним є створення багатофункціональних спортивних комплексів, які можуть використовуватися для різних видів спортивної активності та культурних заходів. Це дозволяє максимально ефективно використовувати обмежені ресурси та підвищувати соціальну віддачу від інвестицій у спортивну інфраструктуру.

Досвід розвинених країн демонструє ефективність залучення приватних інвестицій до розвитку спортивної інфраструктури у сільській місцевості через механізми державно-приватного партнерства. Зокрема, у країнах Європейського Союзу близько 30% інвестицій у сільську спортивну інфраструктуру здійснюється на засадах співфінансування з приватним бізнесом [1]. В Україні цей показник не перевищує 5-7%, що свідчить про значний невикористаний потенціал.

Перспективним напрямом розвитку спортивної інфраструктури у сільській місцевості є інтеграція спортивних об'єктів з туристичною інфраструктурою. Сільський зелений туризм набуває все більшої популярності в Україні, і наявність якісної спортивної інфраструктури може стати додатковим фактором привабливості сільських територій для туристів. Дослідження Мельниченко О.Б. показують, що туристичні садиби, що пропонують спортивно-оздоровчі послуги, мають на 25-30% вищий рівень заповнюваності, ніж садиби без таких можливостей [5].

Важливою передумовою ефективного розвитку спортивної інфраструктури у сільській місцевості є системний підхід до планування її розбудови. Зокрема, доцільним є розроблення та затвердження на рівні об'єднаних територіальних громад програм розвитку спортивної інфраструктури, які б враховували

демографічні особливості, потреби та вподобання місцевого населення, а також потенціал розвитку окремих видів спорту.

Одним із перспективних напрямів розвитку спортивної інфраструктури у сільській місцевості є впровадження інноваційних підходів до її створення та експлуатації. Зокрема, використання енергоефективних технологій, відновлюваних джерел енергії дозволяє суттєво знизити експлуатаційні витрати, що є особливо важливим для сільських громад з обмеженими бюджетними ресурсами.

Результати дослідження дозволяють сформулювати такі основні напрями вдосконалення спортивної інфраструктури у сільській місцевості:

1. Розроблення та впровадження державної програми розвитку спортивної інфраструктури у сільській місцевості з чіткими критеріями оцінки її ефективності.

2. Стимулювання об'єднаних територіальних громад до включення розвитку спортивної інфраструктури до пріоритетних напрямів своїх стратегій розвитку.

3. Розвиток механізмів державно-приватного партнерства у сфері створення та експлуатації спортивних об'єктів у сільській місцевості.

4. Інтеграція розвитку спортивної інфраструктури з іншими напрямами розвитку сільських територій, зокрема туризмом та освітою.

5. Впровадження інноваційних підходів до створення та експлуатації спортивних об'єктів, що забезпечують їх енергоефективність та багатофункціональність.

Отже, розвиток спортивної інфраструктури у сільській місцевості є важливою складовою забезпечення сталого розвитку аграрних територій та формування здорового способу життя сільського населення. Вирішення існуючих проблем у цій сфері потребує системного підходу, консолідації зусиль держави, місцевого самоврядування, бізнесу та громадськості.

Література:

1. Ажиппо О. Ю., Путятіна Г. М. Сучасний стан та проблеми розвитку інфраструктури масового спорту України. Науковий часопис Національного педагогічного університету імені М. П. Драгоманова. 2018. Вип. 3(97). С. 13-18.

2. Гордієнко С. Г. Інноваційні підходи до розвитку спортивної інфраструктури в умовах децентралізації. Державне управління: теорія та практика. 2021. № 1. С. 77-86.

3. Коваленко О. М. Державна політика в галузі фізичної культури і спорту: аналіз стратегічних документів стимулювання розвитку спортивної інфраструктури. Державне управління: удосконалення та розвиток. 2020. № 5.

4. Куліш Н. М. Проблеми та перспективи розвитку місцевого самоврядування у сфері фізичної культури і спорту в умовах децентралізації. Молодий вчений. 2022. № 4(104). С. 293-297.

5. Мельниченко О. Б. Роль спортивної інфраструктури у розвитку сільського зеленого туризму в Україні. Вісник аграрної науки Причорномор'я. 2021. Вип. 1(109). С. 55-63.